

majetek dlužníkův a majetková práva osob třetích nemohou jí býti zkrácena, ale ani práva dlužníková na újmu osob třetích rozmnožena. Kdyby se tak stalo a vymáhaný nárok byl uspokojen z majetku a na újmu třetích osob, byl by vymáhající věřitel podle pravidel hmotného práva povinen vydati své obohacení poškozenému. Nemůže proto ani exekuce vedená na pohledávku na poštovním šekovém účtě, která je v zásadě podle § 13 pravidel poštovní spořitelny právně možná, býti na újmu práv třetími osobami dříve nabytých. Odvolací soud zjistil, že jest mezi žalující firmou a firmou H. a syn ochodní spojení toho druhu, že žalující firma posílá firmě H. a syn surové kůže k zpracování na podrážkovou kůži, kterou částečně odprodává i firma H. a syn. Peníze za takto odprodanou kůži jdou na účet poštovní spořitelny firmy H. a syn., která dojití peněz oznamuje žalující firmě, a ta s penězi těmi disponuje. Podle úmluvy náleží peněžité částky, došlé za prodané kůže, žalující firmě, takže i částky 560 Kč, 1.000 Kč a 5.556 Kč 50 h, celkem 7.116 Kč 50 h patří vlastnický žalobkyni. Toto zjištění je pro dovolací soud závazné. Ježto k uvedené úmluvě došlo v době předcházející k exekuci, o jejíž nepřípustnost jde, byla věc na zjištěném podkladě po právní stránce odvolacím soudem správně posouzena.

Čís. 16230.

Platnost v cizině uzavřeného manželství zdejšího státního občana (válečného zajatce), který se v době sňatku nehodlal vzdáti tuzemského občanství, jest posouditi podle tuzemských zákonů. Jen co do formy uzavření manželství jsou rozhodující předpisy místa uzavření sňatku.

(Rozh. ze dne 25. června 1937, Rv II 391/37.)

Srv. rozh. č. 5859 Sb. n. s.

Jan T., bydlící nyní v K. (v Čechách) a příslušný podle osvědčení o státním občanství do B. (na Moravě), uzavřel dne 7. srpna 1914 sňatek s Františkou H. před stavovským úředníkem v Berlíně. Manželství to nebylo ani rozloučeno, ani prohlášeno za neplatné. Dne 25. června 1919 jmenovaný Jan T. před lidovým notářem v T. (v Rusku) uzavřel nový sňatek s Angelinou K. Opatrovník Angeliny T. namítl v řízení o neplatnost druhého manželství, že prvé manželství Jana T. s Františkou H. bylo uzavřeno v Berlíně jen na oko, aby T. dostala vyživovací podporu, že tedy jest z té příčiny podle německého zákonodárství neplatné, dále, že druhé manželství Jana T. s Angelinou K., uzavřené v T. (v Rusku) roku 1919, jest podle ruských zákonných předpisů platné, a že proto jest mu přiznati platnost i podle našich předpisů, ježto manželé měli tehdy bydliště v T. (v Rusku). Nižší soudy prohlásily manželství, uzavřené Janem T. s Angelinou T., rozenou K., dne 25. června 1919 v T. před lidovým komisařem v T., za neplatné, a to z viny Jana T.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce v právní větě vytčené v

d ů v o d e c h :

S právního hlediska posoudily nižší soudy souzený případ správně. Platnost v cizině uzavřeného manželství zdejšího státního občana, který se v době sňatku nehodlal vzdáti tuzemského občanství, a jež proto má míti právní účinek i v tuzemsku, jest posouditi podle zákonů tuzemských (§ 4 obč. zák.). Jen co do formy uzavření manželství v cizině jsou rozhodující předpisy místa, kde sňatek byl uzavřen (srov. na příkl. rozh. č. 5859 Sb. n. s.). Není nejmenší pochybnosti, že sňatek mezi Janem T. a Františkou H. byl dne 7. srpna 1914 v Berlíně platně uzavřen, jak dotvrzeno předloženým osvědčením stavovského úřadu z téhož dne (§ 1317 říšskoněmeckého obč. zák.). Jest naprosto nezávažné, zda bylo při uzavření tohoto sňatku vedlejším úmyslem nastávajících manželů, aby manželka mohla pobíratí válečnou podporu, kdyby manžel musel nastoupiti vojenskou službu ve válce. Dokud manželství to nebylo co do svazku zrušeno — což se ani podle dovolatelčina tvrzení nestalo —, brání druhému manželství Jana T. překážka § 62 obč. zák., kterou bylo vyšetřiti z úřední povinnosti (§ 28, odst. 1, zák. č. 320/1919).

Čís. 16231.

Těž exekuční návrh, podaný za Československý stát (finanční správu) berním úřadem, musí býti opatřen úředním razítkem a podpisy obou úředníků berní úřad zastupujících.

Návrh berního úřadu o nucené zřízení práva zástavního (nadzástavního), který nevyhovuje uvedeným náležitostem, jest zamítnouti.

(Rozh. ze dne 28. června 1937, R I 704/37.)

Srv. rozh. č. 14694, 10342 Sb. n. s.

Vymáhající věřitel — Československý stát (finanční správa) — zastoupený berním úřadem v P., navrhl, aby soud povolil podle vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 4. ledna 1937, č. 3 d. z. m., vymáhajícímu věřiteli k vymožení jeho daňové pohledávky 207.699 Kč 95 h s přísl. exekuci nuceným zřízením nadzástavního práva na pohledávku povinné Filipiny K., vložené ve vložce 510 pod pol. C 13 na nemovitostech Karla K. v H. v částce 450.000 Kč s přísl., vkladem dotčeného práva. Exekuční soud povolil navrženou exekuci. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody: Povinná právem vytýká, že exekuční návrh vymáhajícího věřitele, jímž jest v souzené věci Československý stát (finanční správa), zastoupený berním úřadem v P., podle něhož byla povolena exekuce, jest opatřen kromě pečeti toliko jedním podpisem nějakého úředního činovníka, bez bližšího označení. Podle výnosu ministerstva financí č. 225/1885 ř. z. zastupuje berní úřad výběrčí daně a úředník jej kontrolující. Z toho plyne, že i exekuční návrh musí býti podepsán řečenými dvěma úředníky berního úřadu, aby mohlo